

Arrest

nr. 57 589 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine en bent afkomstig uit Nasyrkorsky (Ingoesjetië). U bent officieel gehuwd met M. D. (...), Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.329.823). Jullie hebben twee kinderen. U had een eigen garage, waar u auto's herstellde. Daarnaast werkte u ook als ondersteunend personeel voor RTRS, het radio-

en televisie uitzendcentrum van de republiek Ingoesjetië. U werd af en toe opgeroepen om een zendtoren in Verchnijje Archnauki te repareren of onderhouden. In 2007 werd u gearresteerd naar aanleiding van een betoging, waarop geprotesteerd werd tegen de vele verdwijningen in Ingoesjetië. U werd twee dagen vastgehouden en werd daarna zonder meer vrijgelaten.

In mei 2008 namen leden van een banditistische groepering contact op met u, via uw broer I. (...). Hij was sinds een jaar regelmatig weg van huis en liet zijn baard groeien, waardoor u en uw familieleden vermoedden dat hij lid was van één of andere groepering. I. (...) vroeg u om zaken op die zendtoren te plaatsen, in ruil voor een grote som geld. U vermoedde dat het om af luister- of storingsapparatuur ging en weigerde op zijn vraag in te gaan. I. (...) vroeg u dit nog twee of drie keer, waarbij er telkens meer geld geboden werd door die groepering. I. (...) zei u ook dat indien u zou blijven weigeren het serieuze problemen zou veroorzaken voor hem en voor u. Desondanks bleef u weigeren die opdracht uit te voeren.

Begin juni 2008 verdween uw broer. U zocht hem via verschillende kanalen maar vond geen informatie over hem of zijn verblijfplaats. U vermoedde dat hij onder druk gezet werd opdat u alsnog voor hen zou werken en nam daarom ontslag bij de RTRS. U vernam echter niets meer van die bepaalde groepering. In de nacht van 30 september 2008 op 1 oktober 2008 kwam I. (...) onverwachts naar uw huis. Hij had een schotwonde aan zijn arm, die u verbond. Hij zei u dat hij nu problemen had vanwege u, omdat u had geweigerd samen te werken met die groepering. U stelde hem wel vragen over wat er gebeurd was, maar hij gaf geen concrete antwoorden. I. (...) zei dat u moest vluchten omdat die groepering u zou komen vermoorden. Ongeveer twintig minuten later werd hij opgepikt door vrienden van hem. Na zijn vertrek zei u tegen uw echtgenote dat u naar uw vader zou gaan om te vertellen wat er gebeurd was. Zij moest met de kinderen thuis blijven en de deur op slot doen. U ging echter niet naar uw vader, maar vluchtte naar vrienden. Zodoende dook u onder in onder andere Malgobek, Surkhakhi en Ali-Yurt. U keerde niet terug naar huis en had geen contact meer met uw echtgenote. Via uw vrienden kreeg u af en toe nieuws over uw broer M. (...) en uw vader. Zo vernam u ook dat uw echtgenote nog in de nacht van 30 september 2008 op 1 oktober 2008 bezoek had gekregen van gemaskerde mannen. Zij bedreigden haar en zochten u en uw broer I. (...). Twee of drie dagen later kwamen er opnieuw gemaskerde mannen u en I. (...) zoeken.

Daarbij werd uw echtgenote geslagen, als gevolg waarvan zij in het ziekenhuis verzorgd moest worden. Daarop stuurde uw broer M. (...) haar en de kinderen op 5 of 6 oktober 2008 weg uit de Russische Federatie.

In de periode dat u ondergedoken zat, had u zelf geen contact meer met die groepering of werd u onder druk gezet of bedreigd. Op 3 november 2008 werd uw broer H. (...) doodgeschoten. Hij kwam terug van uw huis, dat hij was gaan controleren, en werd op de terugweg doodgeschoten. Hij leek op u en u vermoedde dat men u in plaats van hem had willen doden. Daarna zocht u geld bijeen zodat u uw gezin zou kunnen vervoegen.

Op 1 of 2 augustus 2009 werd u door uw neef B. (...) naar Moskou gebracht. Hij was daar politieagent en liet u bij hem verblijven, terwijl hij uw reis naar België regelde met een passeur. Op 9 augustus 2009 nam u in Moskou de trein. U reisde zonder geldige reisdocumenten en betaalde de conducteurs om tot Keulen (Duitsland) mee te kunnen reizen. Van daar reisde u tot België, waar u uw echtgenote en kinderen terug zag. Op 12 augustus 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw intern paspoort, rijbewijs en arbeidsboekje, evenals twee overlijdensaktes die betrekking hebben op de dood van uw broer H. (...) en een convocatie op uw naam. In België vernam u van uw broer M. (...) dat er nog naar u gezocht wordt in uw woning, die door hem verhuurd wordt.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen verschillende opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot uw broer I. (...), ondanks de grote rol die hij speelde in de problemen die u in uw land van herkomst kende. U legt immers geen enkel document of foto voor in verband met deze broer. Nochtans was u in de mogelijkheid dergelijke stukken voor te leggen, gezien u vanuit België contact onderhoudt met uw broer M. (...) en enkele vrienden (CGVS I p. 2). U kreeg met het oog op uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal en ook na afloop van dit gehoor de tijd om extra stukken voor te leggen (CGVS II p. 11). U maakte van deze mogelijkheid gebruik en voegde onder andere het diploma van uw echtgenote en de medische overlijdensakte van uw broer H.(...) toe. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u dus niets voorlegt met betrekking tot uw broer I. (...) Dit des te meer, gezien u toch wel erg vaag blijft over deze broer, zijn eventuele betrokkenheid bij die groepering en zijn problemen als gevolg van uw weigering een opdracht uit te voeren voor een banditistische groepering. Het is ook merkwaardig dat indien uw broer I. (...) inderdaad lid was van een dergelijke groepering, uw andere broer M. (...), uw vader of andere familieleden, geen problemen kenden. U bleek althans daarvan niet op de hoogte (CGVS I p. 8, CGVS II p. 2, 5).

Verder verwees u in het kader van uw asielaanvraag naar uw jongste broer H. (...), die op 3 november 2008 stierf. U verklaarde dat hij vanuit een wagen werd doodgeschoten, toen hij terugkeerde van uw huis. Omdat hij zeer sterk op u leek, vermoedde u dat de daders zich hadden vergist en in feite u hadden willen doden (CGVS I p. 8-9). U legt daaromtrent een overlijdensakte voor, waarin bevestigd wordt dat H. B. (...), geboren op 14 september 1978, op 3 november 2008 overleden is. Uit de medische overlijdensakte, die op 8 november 2008 werd opgesteld, blijkt dat H. B. (...) op 3 november 2008 overleed, ten gevolge van een schotwonde aan de borstkas. Zijn overlijden wordt geduid als moord. Geen van deze documenten biedt echter zicht op de exacte omstandigheden waarin deze persoon om het leven kwam. Er wordt ook nergens verwezen naar de door u beschreven omstandigheden noch worden uw beweringen bevestigd. U wist bovendien niet of de politie of ambulance ter plaatse was gekomen, noch bleek u geïnformeerd omtrent een eventueel onderzoek naar de dood van uw broer (CGVS II p. 7-8). U verklaarde dat u wist wie er achter zat, maar weigerde pertinent namen te geven (CGVS I p. 9). Daarom werd aan Cedoca gevraagd een onderzoek te voeren naar meer informatie.

Uit de informatie die werd overgemaakt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de naam B. K. R. (...) werd terug gevonden in een lijst met namen van personen die volgens de organisatie MASHR vermoord zijn in het jaar 2008. Er werd echter door deze organisatie geen verdere informatie gegeven over deze persoon en de omstandigheden van zijn dood. Er werd daarom contact opgenomen met de heer M. M. (...) en hem gevraagd meer informatie omtrent K. B. (...), zijn familie en details over zijn dood te geven. Mr. M. (...) liet weten dat hij en zijn organisatie geen bijkomende informatie konden geven. Omdat de andere gecontacteerde mensenrechtenorganisatie Memorial over geen informatie beschikte over de verdwijning of dood van K. B. (...), kreeg u naar aanleiding van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal de kans om via uw contacten op het thuisfront meer informatie te bekomen van MASHR. Uit de informatie die via uw advocate ontvangen werd, blijkt dat uw zus Z. (...) was gaan spreken met M. M. (...). Deze liet weten dat hij de nodige informatie zou overmaken via de advocaat. Uit deze nieuwe informatie blijkt echter enkel dat MASHR geen toegang heeft tot het onderzoek omtrent de dood van K. B. (...). Er wordt ook gemeld dat de familie van B. (...) zelf geen contact heeft opgenomen met mensenrechtenbeschermers. MASHR beschikt over verschillende informatiebronnen, onder meer bij de overheid. Echter, ondanks het rechtstreekse contact tussen MASHR en de heer M. (...) – niet alleen met uw advocate, maar ook met uw zus – is er nog steeds geen nieuwe, objectieve informatie naar boven gekomen omtrent de omstandigheden waarin uw broer overleden zou zijn. Uw advocate zocht ook contact met Memorial, die het overlijden van K. B. (...) bevestigde door te verwijzen naar een lijst die op hun website te vinden is. Er dient te worden opgemerkt dat deze lijst een volledige overname betreft van de lijst die eerder door MASHR werd gepubliceerd. Deze lijst werd overigens ook door Cedoca geraadpleegd, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie. Ook het contact met Memorial levert bijgevolg geen enkel nieuw element op met betrekking tot het overlijden van uw broer. Hoe pijnlijk het verlies van een broer ook kan zijn, de loutere vermelding van zijn dood is op zich niet afdoende om uw asielrelaas én de door u ingeroepen vrees voor vervolging in het geval van een terugkeer aan te tonen. Er is immers nog steeds geen zekerheid of aanwijzing over de omstandigheden of exacte plaats van zijn overlijden, noch wordt er in de onderzochte informatie verwezen naar de door u vermelde elementen.

Met betrekking tot de periode waarin u ondergedoken zat, dit wil zeggen vanaf de terugkeer van uw broer I. (...) en uw eigen vertrek uit de Russische Federatie, verklaarde u dat u bij verschillende vrienden verbleef. Het is echter niet duidelijk waarom u ruim negen maanden onderdook, alvorens te vluchten. U legt immers tegenstrijdige verklaringen af over het gevaar waarin u in deze periode verkeerde. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat u van uw broer M. (...) vernomen had over verschillende dreigementen ten opzichte van u. Indien u niet bereid was hun opdracht uit te voeren, zou u nog meer problemen krijgen, zo vertelde hij u. U wist niet echter niet hoe M. (...) op de hoogte was van deze dreigementen en stelde hem hierover ook geen vragen, toen u dit tijdens een telefoongesprek vernam (CGVS I p. 8-9). Echter, toen u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd om dieper in te gaan op deze dreigementen, zei u dat u in de periode van uw onderduiken helemaal geen contact had gehad met M. (...). U vernam nieuws over hem en uw vader via vrienden, maar wist helemaal niets meer over eventuele bedreigingen (CGVS II p. 5-6).

Daarnaast is het toch ook zeer opmerkelijk dat u een nieuw intern paspoort kreeg, dat op 19 december 2008 werd uitgereikt. Uw vorige paspoort was door uw dochter beschadigd begin 2008, maar u had niets ondernomen om dit te vervangen (CGVS II p. 7). Uw echtgenote verklaarde daarover dat u niet graag documenten aanvraagde of in de rij stond (CGVS D. (...) II p. 5). Het is dan toch ook vreemd dat u – terwijl u ondergedoken zat – wel een nieuw paspoort liet opstellen. Dat u dit via een vriend en tegen betaling regelde (CGVS II p. 7), blijft in strijd met de door u ingeroepen vrees voor vervolging door gewapende groeperingen en de Russische autoriteiten. Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat de verklaringen die u achtereenvolgens aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS) en tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal niet consistent zijn. Daardoor blijft het in zekere mate onduidelijk waarom u precies uw land van herkomst verliet en wat u vreest in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verwees u immers enkel naar uw broer I. (...), als oorzaak van uw persoonlijke problemen. U verklaarde dat hij spoorloos verdween in juni 2008, maar ongeveer vier maanden later naar uw huis kwam. Hij was gewond en zei dat ook u voorzichtig moest zijn. Hij werd opgehaald door vrienden en sindsdien vernam u niets meer van hem. In uw afwezigheid kreeg uw echtgenote tot twee keer toe bezoek van gewapende gemaskerde mannen. Deze sloegen en bedreigden uw vrouw en stelden haar vragen over u en I. (...) en jullie contacten met elkaar (vragenlijst CGVS p. 2).

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dd 18 mei 2010 verklaarde u echter dat een banditistische groepering contact met u opnam opdat u storings- of af luisterapparatuur zou plaatsen op een zendtoren van de RTRS, voor wie u af en toe werkte. Zij wilden u daarvoor veel geld betalen. Zij waren bij u terecht gekomen via uw broer die waarschijnlijk zelf lid was van deze groepering (CGVS I p. 5). Omdat u weigerde hun opdracht uit te voeren, verdween uw broer I. (...) gedurende vier maanden. Toen hij terug contact met u opnam zei hij u dat jullie leven in gevaar was vanwege uw weigering met die groep samen te werken (CGVS I p. 6-7). Uiteraard is het zeer opmerkelijk dat u van deze contacten met een banditistische groepering geen melding maakte in de vragenlijst. Toen u daarop werd gewezen verklaarde u dat men daar niet naar had gevraagd (CGVS I p. 3). Dit is echter geen afdoende verklaring, gezien de bedreiging en vervolging van deze groepering de kern van uw probleem is, en bijgevolg kan verwacht worden dat u dit feit aanhaalde. Bovendien duidde u ook uw werk voor de RTRS op het Commissariaat-generaal aan als de oorzaak van uw problemen in de Russische Federatie (CGVS I p. 3).

Het is verder ook opmerkelijk dat u niet met zekerheid kan vertellen waar of bij wie uw broer precies was geweest, wat hem was overkomen in de periode van zijn 'verdwijning' of hoe hij aan zijn verwonding was gekomen (CGVS I p. 7). Ook al sprak u toen maar kort met uw broer, er kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u meer informatie van hem kreeg, bijvoorbeeld ook waarom u in gevaar was.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u plots melding van een zwarte lijst waarop u zou staan. U had dit vernomen van I. (...), toen deze in de nacht van 30 september 2008 op 1 oktober 2008 naar u thuis kwam. U bleef echter zeer vaag over deze lijst en verklaarde enkel dat het een lijst was van de gewapende groeperingen en bendes die in Ingoesjetië actief zijn (CGVS II p. 2, 4). Niet alleen is het opmerkelijk dat u ook deze zwarte lijst in Ingoesjetië niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal – terwijl u toch uitgebreid bevraagd werd over dat ene gesprek met I. (...) (CGVS I p. 7). Daarnaast wist u evenmin hoe uw broer wist dat u op die zwarte lijst stond (CGVS II p. 4). Verder legde u in het kader van uw tweede gehoor nog een convocatie voor en verklaarde daarbij dat deze aantoonde dat ook de Russische autoriteiten naar u op zoek zijn. U duidde dit eveneens als een reden waarom u niet kan terugkeren naar de Russische Federatie. Echter, in deze convocatie, die u oproept om zich op 17 november 2008 aan te bieden bij een medewerker van de FSB, wordt u enkel opgeroepen als getuige. Nergens wordt verwezen naar de asielmotieven die u aanhaalde. U gaf zelf ook aan dat u geen enkel idee had waarom u precies werd opgeroepen (CGVS II p. 2, p. 10).

Gezien deze vaststellingen blijft het bijgevolg onduidelijk met wie u precies problemen kende, noch wat daarvoor de aanleiding was.

In verband met de medische documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag en die van uw echtgenote dient het volgende te worden opgemerkt. Eén van de attesten die in de Russische Federatie werd opgesteld, is een uittreksel uit de ziektegeschiedenis van uw echtgenote en dateert van 29 april 1983. Aangezien uw echtgenote op dat moment 9 jaar oud was, heeft dit document bezwaarlijk enige betrekking op uw actuele asielaanvraag. Het tweede Russische attest werd op 4 oktober 2010 opgesteld door medewerkers van het ziekenhuis waar uw echtgenote die dag werd verzorgd. Er wordt verwezen naar haar verklaringen dat zij die dag door onbekende gemaskerde mensen in militair uniform geslagen werd, waardoor zij het bewustzijn verloor. Zij werd verzorgd voor meerdere letsels maar weigerde een opname omwille van haar gezinstoestand. Aangezien in dit attest enkel verwezen wordt naar de verklaringen van uw echtgenote, is ook dit attest niet afdoende om uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw problemen alsnog aannemelijk te maken.

Het attest dat op 31 maart 2010 werd opgesteld door een medewerker van het CAW De Papaver betreft enkel een doorverwijzing voor u en uw echtgenote naar een gespecialiseerde therapeut voor psychische ondersteuning. Het medisch attest dat op 14 september 2010 werd ingevuld door Dr. K. (...) betreft een standaarddocument, dat dient te worden ingevuld in het kader van een aanvraag tot medische regularisatie. Er wordt melding gemaakt van problemen die uw echtgenote momenteel ondervindt. Er wordt ook gewag gemaakt van PTSD, vanwege de moord op haar schoonbroer, zonder dit echter verder uit te leggen of te duiden aan de hand van een uitgebreid verslag. Ook al kunnen we begrip opbrengen voor de eventuele psychische en emotionele moeilijkheden die uw echtgenote (en u) kennen; dit loutere attest is niet afdoende om de vastgestelde inconsistenties, vaagheden en gebrek aan aanwijzingen van uwentwege te weerleggen.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De overige door u voorgelegde documenten, met name uw intern paspoort en dat van uw echtgenote, uw rijbewijs en arbeidsboekje, en het diploma van uw echtgenote, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Verder dient te worden opgemerkt dat de door u vermelde medische problemen (CGVS I p. 8) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de boordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve dient nog te worden stilgestaan bij de asielaanvragen die door enkele van uw familieleden werden ingediend bij de Belgische autoriteiten. Uw zussen Z. D. (...) (O.V. 5.815.893) en A. D. (...) (O.V. 5.815.913) vroegen op 26 september 2005 asiel bij de Belgische asielinstanties. Op 10 oktober 2006 nam het Commissariaat-generaal terzake een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De beroepen tot schorsing en nietigverklaring, die werden ingediend bij de Raad van State, werden op 1 juli 2010 verworpen. Uw moeder, P. D. (...) (O.V. 6.210.672), diende op 24 januari 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Gezien zij op 12 augustus 2009 afstand deed van haar asielaanvraag, in het kader van haar terugkeer naar de Russische Federatie met de Internationale Organisatie voor Migratie, werd haar asieldossier op 23 april 2010 afgesloten door het Commissariaat-generaal. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag dat uw asielmotieven niet verbonden zijn aan diegene die door uw zussen of moeder werden ingeroepen (CGVS II p. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens roepen zij de schending in van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en *“van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming)”*. Ook hier voeren ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De Raad oordeelt dat ingevolge samenhang beide middelen gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte de beslissingen kunnen verantwoorden. De middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Wat betreft vermeende tegenstrijdigheden tussen enerzijds het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds de verhoren bij verwerende partij benadrukken verzoekende partijen dat het niet om een inconsistentie, maar om een aanvulling gaat. Eerste verzoekende partij (verzoeker) mocht naar verluidt slechts bondig het asielrelaas uiteenzetten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De tijd was immers beperkt en later zou hij bij verwerdende partij de kans krijgen om in details te treden. Verzoeker concentreerde zich derhalve op de feiten die de rechtstreekse aanleiding vormden voor het vertrek uit zijn land van herkomst, zijnde de verdwijning van zijn broer I. en de daaropvolgende moord op zijn broer H.. De context van deze problemen – het feit dat I. als lid van een bende-groepering hem gevraagd had om apparatuur te plaatsen op de zendtoren van de RTRS, hetgeen verzoeker weigerde – werd nadien bij verwerende partij geschetst.

Verwerende partij merkte in de bestreden beslissingen evenwel terecht op dat verzoeker zelf aangaf dat I. verdween naar aanleiding van problemen die ontstonden doordat verzoeker weigerde om samen te werken met de banditistische groepering waartoe I. behoorde (administratief dossier, stuk 6 c, CGVS verhoor 18/05/2010, p. 7). Het is derhalve zeer merkwaardig dat er in de vragenlijst die door verzoeker werd ondertekend op 9 september 2009 (administratief dossier, stuk 11 b) geen melding werd gemaakt van deze rebellenbeweging, gelet op het feit dat zij de kern uitmaakt van de problemen waarmee verzoeker zich geconfronteerd zag. De Raad constateert bovendien dat uit de vragenlijst geenszins blijkt dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn asielmotieven uiteen diende te zetten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de groepering waartoe I. behoorde. De vaststelling dat verzoeker hierover met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, kan niet als een loutere aanvulling beschouwd worden, maar ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk, zowel bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2009 als bij het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal van 18 mei 2010, naliet te vertellen dat hij op een zwarte lijst van de rebellenbeweging in Ingoesjetië figureerde. Verzoekende partijen mogen dan wel aanvoeren dat zij met psychologische problemen kampen na hun traumatische ervaringen, maar het feit dat dit essentiële element verzwegen werd, kan zeker niet als een “*kleine onvolledigheid*” (verzoekschrift, p. 11) van de hand gedaan worden. Integendeel, het tot tweemaal toe achterwege laten van een dergelijk belangrijk aspect bij de uiteenzetting van het asielrelaas betreft een uiterst wezenlijke omissie die de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas enkel versterkt. De loutere herkwalificatie van de terminologie “tegenstrijdigheden” naar “aanvullingen” weerlegt in geen geval de door verweerder vastgestelde inconsistenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden verhaal.

Ten slotte aangaande de vermeende tegenstrijdige verklaringen betreffende het contact dat verzoeker tijdens de periode van onderduiking met zijn broer M. onderhield, volhardt verzoeker in de verklaring dat dit enkel via via plaatsvond. Verzoeker beweert dat hij nooit daadwerkelijk bedreigd werd, maar wel voortdurend de rebellengroepering vreesde zodat hij nooit in het openbaar kon verschijnen. De moord op H. vormde in die zin een duidelijk signaal naar verzoeker toe.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen evenwel terecht vast dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor meedeelde tijdens de periode van onderduiking telefonisch van M. vernomen te hebben dat hij bedreigd werd (administratief dossier, stuk 6 c, CGVS verhoor 18/05/2010, p. 8) daar waar hij tijdens zijn tweede verhoor ontkende rechtstreeks contact met hem te hebben gehad (administratief dossier, stuk 6 b, CGVS verhoor 20/09/2010, p. 5). In het verzoekschrift worden geen concrete elementen aangehaald om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeker blijft bij het standpunt dat zijn tweede verklaring juist is, zonder enige uitleg te geven over het feit dat hij tijdens het eerste verhoor het tegendeel beweerde. Deze niet weerlegde inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs voorleggen met betrekking tot I. – en dit ondanks het feit dat deze een grote rol speelt in het asielrelaas – wijzen verzoekende partijen erop dat verwerende partij expliciet

noch impliciet gevraagd heeft om documenten of foto's aangaande I. voor te leggen. Verwerende partij vroeg nochtans uitgebreid om bijkomende informatie over bepaalde aspecten of personen uit het relaas. De bij het verhoor op het Commissariaat-generaal vervangende advocaat liet aan de vaste advocaat van verzoekende partijen per e-mail weten welke documenten overgemaakt dienden te worden, echter zonder melding te maken van stukken met betrekking tot I..

De Raad herhaalt evenwel dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals hierboven al gesteld werd, is het de asielzoeker die moet pogen om het relaas waar mogelijk te staven. Het behoort derhalve geenszins tot de taak van de commissaris-generaal om zelf naar bewijsstukken te vragen. De vaststelling van verwerende partij dat er geen enkel begin van bewijs voorligt met betrekking tot verzoekers broer I. is een terechte vaststelling. De Raad merkt bovendien op dat evenmin ter terechtzitting, drie maand na de bestreden beslissingen, een dergelijk bewijs wordt bijgebracht.

Aangaande de vaststelling dat het eveneens merkwaardig is dat verzoeker nauwelijks informatie kon inwinnen bij zijn broer I. toen deze laatste hem verwond opzocht, meer in het bijzonder met betrekking tot waar en bij wie hij was geweest, wat hem was overkomen en hoe hij aan zijn verwondingen kwam, betoogt verzoeker dat de omstandigheden van deze ontmoeting hen niet toelieten om de situatie uitgebreid te bespreken. Wel maakte I. duidelijk dat de problemen verband hielden met de weigering van verzoeker om samen te werken met de rebellenbeweging. Verzoeker verwijst voorts naar de verklaringen die hij hieromtrent eerder al aflegde en citeert navolgende tekst uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal:

"Welke verwondingen had hij dan? Een schotwonde aan zijn rechterarm.

Hoe was hij dan aan die wonde gekomen? Ik legde een verband, hij kon bijna niet spreken, omdat hij veel bloed verloor.

Heeft hij dan gezegd waar hij was geweest, hoe hij gewond was geraakt? We hadden amper 20 min contact. Bovendien was hij bebloed. Hij zei dat ze hem zouden oppikken.

Wie zou hem oppikken? Zijn vrienden, zei hij, die gaan komen."

Verwerende partij stelt evenwel terecht dat dit gebrek aan informatie opmerkelijk is. De Raad gaat er in alle redelijkheid van uit dat verzoeker bij het zien van zijn sinds enige tijd vermiste en bovendien gewonde broer, die hem daarenboven op dat ogenblik nog meedeelde dat verzoeker problemen had gekregen door hem en hij nu problemen had omdat verzoeker *"weigerde met die mensen samen te werken"* (administratief dossier, stuk 6 c, vervolg van de voorgeciteerde tekst), juist ernstige pogingen zou ondernemen om de concrete omstandigheden van de penibele toestand van zijn broer te achterhalen teneinde zijn eigen risico beter in te schatten. Uit voormeld verhoorverslag blijkt duidelijk dat ondanks het beweerde korte tijdsbestek van twintig minuten en de verwonding van I. normale communicatie tussen beide broers mogelijk was en het derhalve volstrekt ongeloofwaardig is dat de omstandigheden waarin deze schotwond werd opgelopen, en meer in het bijzonder waar en door wie, niet werd besproken. De verdwijning van I. en diens verwonding, later gevolgd door de moord op H., wordt immers als rechtstreekse vluchtaanleiding aangehaald. In een poging de motivering van de bestreden beslissingen aan te vechten, beperken verzoekende partijen zich tot een verwijzing naar eerder afgelegde verklaringen, hetgeen niet van aard is om desbetreffende motivering te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij met voormelde herhaling in gebreke blijven.

2.2.5. Met betrekking tot de moord op H. stellen verzoekende partijen dat de neergelegde documenten betreffende zijn dood ten onrechte afgewezen worden. Een overlijdingsakte bevestigt immers dat H. op 3 november 2008 stierf en een medische overlijdingsakte nuanceert dat dit overlijden plaats vond ten gevolge van een schotwonde aan de borstkas. Verzoekende partijen namen zelf contact op met mensenrechtenorganisatie MASHR teneinde bijkomende informatie te verzamelen. De aldaar gecontacteerde persoon bevestigde dat H. vermoord werd te Nazran op 3 november 2008 (bijlage 4 aan het verzoekschrift). Verzoekende partijen benadrukken dat hun eerlijke karakter hierdoor geïllustreerd wordt. Over meer gegevens beschikt de organisatie echter niet, vermits zij geen toegang heeft tot het onderzoek van misdaden, maar louter wantoestanden registreert. Wel staat het vast dat H. op een slachtofferlijst van een antiterreuroperatie van MASHR voorkomt.

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissingen echter terecht dat het medisch attest, dat nu opnieuw als doorslaggevend bewijsstuk naar voor geschoven wordt, louter vermeldt dat H. door een schotwonde om het leven kwam en bijgevolg geenszins van aard is om de omstandigheden van diens dood aan te tonen. De Raad constateert dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de precieze omstandigheden van het overlijden van H. weergeven, maar zich beperken tot het herhalen van eerdere verklaringen en vaststellingen. Het louter verwijzen door verzoekende partijen

naar het gegeven dat H. voorkomt op een lijst van de mensenrechtenorganisatie MASHR onder de titel *"212 doden in Ingoesjetië: het resultaat van een antiterreuroperatie"* toont evenmin deze omstandigheden aan. Immers is het perfect mogelijk dat verzoekers broer een randslachtoffer was van een strijd tussen ordetroepen en rebellen zonder zelf deel uit te maken van een van beide partijen en zodoende op deze lijst werd geplaatst. Desbetreffende motivering van de bestreden beslissingen blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6. In verband met de vrees tot vervolging onderstreept verzoeker nooit te hebben verklaard door de Russische autoriteiten te worden gezocht. Verzoeker legde tijdens het verhoor enkel een convocatie neer en voegde daar aan toe dat hij niet eens op de hoogte was van de reden van deze oproeping. De motivering dat verzoeker zijn vrees voor de Russische autoriteiten niet kan hardmaken, zou dus volledig uit de lucht gegrepen zijn aangezien verzoeker dit nooit heeft beweerd. De vrees vervolgd te worden ontstond immers naar aanleiding van problemen met de rebellenbeweging waar I. lid van was.

De Raad stelt vast dat het ongeloofwaardig bevinden van de vrees voor de Russische autoriteiten een overtollig motief betreft, zodat de eventueel gegronde kritiek hierop niet kan leiden tot een andere beslissing. Verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij het aanvoeren ervan. Hetzelfde dient te worden gesteld aangaande de motivering betreffende het bekomen van een nieuw paspoort daar verzoeker nooit heeft voorgehouden vrees te koesteren naar de Russische autoriteiten toe.

2.2.7. Aangaande de medische attesten uit Rusland werpen verzoekende partijen op dat deze volkomen onterecht genegeerd worden. Wat het eerste attest betreft, wenst tweede verzoekende partij (verzoekster) erop te wijzen dat zij hiermee enkel haar afkomst en leven in de Russische Federatie wilde aantonen en geenszins de bedoeling had om haar asielrelaas te onderbouwen.

De Raad stelt aldus vast dat toegegeven wordt dat dit attest niet dienend is om het voorgehouden asielrelaas te ondersteunen.

In verband met het tweede medische attest, dat opgesteld werd nadat verzoekster door onbekende gemaskerde mannen in militair uniform geslagen werd, menen verzoekende partijen dat dit ten onrechte verworpen wordt omwille van het feit dat er enkel gewag wordt gemaakt van verklaringen van verzoekster zelf.

De Raad wijst er echter op dat het ongeloofwaardig bevinden van deze verklaringen onlosmakelijk verbonden is met de voorafgaandelijke vaststelling dat het asielrelaas behept is met vaagheden en zelfs tegenstrijdigheden. Immers, de bestreden beslissingen vormen een geheel en kunnen niet worden ontleed in afzonderlijke componenten die elk op zich de uitkomst van de bestreden beslissingen kunnen dragen. In hooforde baseert verweerder het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas op de flagrante inconsistenties en vaagheden die hierboven reeds werden vastgesteld.

Met betrekking tot de medische documenten opgesteld in België argumenteren verzoekende partijen dat deze onbetwistbaar aantonen dat zij tot op heden nog steeds met ernstige psychologische en emotionele moeilijkheden kampen.

De Raad wijst er echter op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekers hun verwondingen of trauma opliepen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.8. In verband met de afgewezen asielaanvragen van enkele familieleden drukken verzoekers hun verontwaardiging uit door te stellen dat een dergelijke verwijzing absoluut overbodig is. Zij voeren aan dat deze verwijzing het vermoeden versterkt dat er in hoofde van verwerende partij sprake is van loutere onwil.

De Raad stelt vast dat deze verwijzing inderdaad niet dienend is, maar benadrukt dat zij evenmin gevolgen met zich meebrengt nu iedere asielaanvraag individueel onderzocht dient te worden.

2.2.9. Verzoekende partijen stellen ten slotte dat de bescherming van de Russische Federatie niet ingeroepen kan worden vermits I. aangesloten is bij een rebellenbeweging. Indien verzoekende partijen zich tot de autoriteiten zouden wenden, achten zij de kans reëel dat de autoriteiten verzoeker eveneens zouden verdenken van lidmaatschap van rebellerende groeperingen.

De Raad merkt op dat, vermits er geen geloof gehecht kan worden aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, deze argumentatie niet langer dienend is.

2.2.10. De talrijke door verwerende partij vastgestelde onwetendheden, vaagheden en inconsistenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig

geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is immers gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen benadrukken, onder verwijzing naar citaten uit een Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en uit diverse mediaberichtgeving, dat er nog steeds gewelddadige incidenten zijn tussen rebellen en overheidstroepen waarbij de mensenrechten worden geschonden en dat er zich nog veel veiligheidsincidenten voordoen die wijzen op de onstabiele situatie. Verzoekende partijen laten echter na om concrete elementen naar voren te schuiven die aantonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partijen tonen evenwel met hun loutere verwijzing naar naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 5 november 2009 (administratief dossier, stuk 14, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partijen geenszins weerlegd. Immers blijkt ook uit de in alle door verzoekende partijen geciteerde mediaberichtgeving dat vooral personen die behoren tot de autoriteiten, in het bijzonder politieofficiërs, en poliekantoren het doelwit zijn van gerichte aanslagen waarbij mogelijk burgerslachtoffers te betreuren zijn. De gerichtheid van deze aanslagen, zoals aangebracht door verzoekende partijen, bevestigt dat burgers niet op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT